ZPRÁVY ALTERNATIVNÍCH AKTIVIT

A-kontra

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

> www.a-kontra.net
> reforma.bloguje.cz

Nejsme na prodej

Roste v nás smutek, hněv a nesouhlas. Nesouhlas s ekonomy a jejich politiky, pro něž jsme pouhé položky v rubrice „náklady" či „lidské zdroje". Smutek z reforem, které mění naše práva, možnosti a svobody v placené služby, dostupné pouze pro někoho. A hněv nad poměry, které něco takového umožňují a dělají z nás pokusné králíky tržních experimentů.

Neumlčí nás čísly, procenty, tabulkami a grafy, ani dalšími důkazy své „kompetentnosti". Jsme tisíckrát povolanější mluvit o našich životech než profesionální politici a byrokrati – to my platíme náklady jejich reforem, to naše zdraví, vzdělání, vztahy a čas jsou kolonizovány jejich ekonomikou. Nechceme jejich reformy, nechceme svět, ve kterém bude všechno na prodej, ve kterém se naše práva změní napůl v povinnosti a napůl v placené zboží a služby jen pro ty, kdo si je mohou dovolit.

Vedou nás k tomu, abychom se za své pocity styděli. *Jste neschopnější než my, když máte nižší platy,* naznačují nám. *Závidíte nám,* říkají s výhrůžně vztyčeným prstem. *Musíte se víc snažit,* dodávají blahovolně. My si ale nemyslíme, že by z manažerů, poslanců či ministrů dělala jejich oceňovanější práce nějaké lepší lidi, než jsme my. A proto si své pocity ponecháme a budeme podle nich jednat. Budeme protestovat, bránit se, vystupovat, nesouhlasit. Budeme dělat happeningy, demonstrovat, stávkovat. Budeme dávat vládě najevo, že tu není sama, že se proti ní dokážeme ozvat a že ji reformy mohou vyjít zatraceně draho. Jen tak máme šanci reformy porazit.

Slovníček pojmů

Pojmenování není neutrálním popisem skutečnosti, pojmenování vždy představuje její uchopení a je formou moci. Ten, kdo vnutí ostatním svá pojmenování světa, ovládá do značné míry jejich představivost; ten, kdo určuje, jaký význam mají různá slova, má moc. Nabízíme vám alternativní překlad několika často skloňovaných pojmů.

- *Flexibilizace* – práce přesně tehdy, kdy chtějí bohatí, tam, kde chtějí, a za méně peněz
- *Reforma* – vnucení nepopulárních změn pod záminkou jejich nezbytnosti
- *Privatizace* – to, co se dříve mělo provozovat pro všechny, budou nyní provozovat jen někteří a jen pro některé
- *Motivující sociální systém* – otročení za almužnu
- *Optimalizace* – je to v zájmu bohatých
- *Ekonomická nezbytnost* – je to ještě víc v zájmu bohatých
- *Ozdravění financí* – šetření na těch nejchudších
- *Stabilizace* – plné prosazení názoru mocných
- *Extremismus* – názor, který jde proti zájmům mocných

Kontaktujte nás :
Adresa: ČAS, PO Box 223, Praha 1, 111 21
Telefon: 605 903 098
e-mail: redakce@a-kontra.net

V čísle najdete

Nástup neoliberálního státu

Ondřej Slačálek

V reformách nejde jen o řešení místních problémů, nejedná se ani o reakce na situaci v jednotlivých veřejných službách. Reformy podobné těm současným jsou prosazovány po celém světě již více než třicet let. V Chile po nástupu diktátora Pinocheta, ve Velké Británii za Reagana a Thatcherové, v mnoha zemích třetího světa pod dozorem Mezinárodního měnového fondu, na Slovensku za pravicové vlády Dzurindy, v okupovaném Iráku – všude tam se prosazovala dogmata podobná těm, z nichž dnes vychází česká vláda. Nejde o věcná řešení, ale vnucení ideologie: ideologie neoliberalismu.

Stoupenci neoliberalismu mluví o svobodě, ale mají na mysli svobodu bohaté menšiny kašlat na všechny ostatní. Mluví o efektivitě, ale myslí efektivitu v dosahování soukromých zisků na úkor ostatních. A mluví o zeštíhlování státu, ale myslí tím jen odbourávání ochrany slabých a sociální solidarity a předání části státního donucování do soukromých rukou.

Místo práv zboží

Jedno z hlavních dogmat neoliberalismu zní, že soukromé funguje lépe než státní. Zapomíná se ale dodat *pro koho*. Státní sféře lze určitě vytýkat nátlakovost, těžkopádnost a paternalismus, veřejné služby ve státních rukou ale lze mnohem spíše než ty v soukromých rukou nárokovat pro všechny, kteří je potřebují. Veřejná sféra čerpá své oprávnění právě z toho, že je pro všechny potřebné občany, kteří mají na určité služby právo. Soukromé služby jsou jen pro toho, kdo si je může dovolit zaplatit.

Předstupněm privatizace je zpoplatnění. Současná vláda nám nejprve chce dát najevo, že i to, co jsme pokládali za bezplatné služby dostupné všem, jako zdravotnictví a školství, jsou ve skutečnosti relativně nákladným zbožím, které si ne každý může dovolit. Následovat má privatizace nemocnic a pojišťoven, větší role soukromých škol… a kdoví, třeba také spoření na důchod v soukromých firmách, jak to známe ze Slovenska, nebo soukromé věznice jako v USA.

Soukromníci tak vykonávají a ještě více budou vykonávat funkce dosud vyhrazené státu. Často se přitom jedná o neprůhledná partnerství „soukromého a veřejného sektoru“, která umožňují dlouhodobý přesun státních financí na účty „spřátelených“ firem. I tam, kde se nejedná o přímou korupci, ale platí princip: Zisky putují do soukromých kapes, ale záruku stále drží stát. Pokud soukromé společnosti zkrachují, zaplatí se jejich zisky opět z peněz nás všech.

Nulová tolerance

Neoliberální stát ovšem nejen že předává do rukou bohatých služby, které dosud vykonával sám. Svou štědrost vůči bohatým projevuje i jinak: snižováním daní a pojistného pro ty nejbohatší. ODS se hlásí k těm nahoře, Topolánek ji v jednom ze svých projevů popsal jako stranu lidí, kteří si k politické práci odběhnou od podnikání ve svých firmách.

Zatímco bohatým má být ještě přidáno, na chudobné musí být přísnost. Jestliže bohatým se ubere na daních, chudí to mají pocítit a už pociťují na zdražení potravin a dalších základních potřeb. Nezaměstnané je třeba „motivovat

k práci“: podmínit vyplácení almužen známých pod názvem „podpora v nezaměstnanosti“ výkonem nějaké formy nevolnických prací. Ti nejchudší a nejznevýhodněnější (bezdomovci, obyvatelé ghett) se pak setkávají s politikou, která ignoruje a neřeší společenské příčiny jejich postavení a namísto toho praktikuje dobře známou demagogii: obviňování oběti. Namísto sociálních programů tak přichází represe, vedená myšlenkou „nulové tolerance“: i sebemenší přečin je třeba přísně potrestat, i jedinou nezaplacenou složenku musí časem následovat exekuce. Zatímco jednou rukou neoliberální stát štědře přerozděluje bohatým, v druhé svírá obušek proti chudým.

I tento obušek se navíc privatizuje. Moc soukromých exekutorů, kteří nejsou pod účinnou kontrolou a mohou při svém rozhodování sledovat jen svůj zisk, je hrozivá. Zatímco stát šlo při jeho nátlaku na chudé tlačit alespoň k jisté zodpovědnosti poukazem na to, že problémy plynoucí ze špatného řešení situace chudých budou státu způsobovat další náklady, soukromé exekutory a další tyto důsledky zajímat nemusejí.

Čína a USA – náš vzor?

Jedním z klíčových argumentů pro omezování sociálních výdobytků je údajná „nekonkurenceschopnost“ evropského sociálního státu. Ukazuje se nám tak pravý význam konkurence: je to nutnost přizpůsobit se tomu, kdo je efektivnější. Jenže „efektivita“ v tomto případě znamená „snižování nákladů“ – a těmito náklady jsme my sami. Větší mzdy, sociální a zdravotní zajištění, zdravé životní prostředí; to všechno znamená pro soukromé firmy vyšší položky v kolonce náklady.

Zdá se, že se máme přizpůsobit Spojeným státům americkým, kde celá řada lidí nemá ani zdravotní pojištění. Neoliberální přístup k pracovním silám a podnikání se ale dokázal sžít nejen s „americkým snem“ o neomezených možnostech pro zdravé a schopné a smůle pro ty ostatní. Jak ukazuje příklad Číny, lze kapitalisticky podnikat a přitom snižovat „vedlejší náklady“ i v zemích, které se prohlašují za „komunistické“. Svobodné podnikání klidně může být spojeno s politickou diktaturou. Zdá se dokonce, že v potlačování mzdových, sociálních a ekologických požadavků a tím i ve zvyšování soukromých zisků mohou být diktatury efektivnější než západní demokracie. Můžeme být jen zvědaví, kdy začneme být vyzýváni, abychom se v konkurenci přizpůsobili i této „konkurenční výhodě“. Že by prvním krokem byl útok na postavení odborů v nové podobě zákoníku práce?

Vraťme se k ústřednímu dogmatu neoliberálního náboženství: soukromé funguje lépe než státní. V něčem to může být pravda – soukromník může být víc motivován, aby si ohlídal své zisky, zatímco v případě státního sektoru existuje jistě motivace mít se lépe na úkor „eráru“. Jenže motivace soukromníka se týká jen jeho vlastního zisku a navíc je stěží přenosná na ty, kteří v postavení vlastníka nejsou. Jim je jejich firma právě tak odcizená jako stát. Vezměme si ale z neoliberální kritiky její racionální jádro: nejde nám o to, hájit proti soukromému státní, ale společenské. Tam, kde lidé pracují ne pro nějakou odcizenou instituci, ale pro sebe a pro své společenské prostředí, jsou motivováni nejvíc. Nechceme se pouštět do sporů o tom, zda soukromé funguje lépe než státní – víme totiž, že samosprávné funguje lépe než státní i soukromé.

Zdraví na prodej

Vendula Gottenwille a Pavla Červeňáková

Informace představují moc. Je proto příznačné, že se ministr zdravotnictví Tomáš Julínek a spol. snaží, abychom informace o jejich reformě měli co nejmenší a filtrované růžovými brýlemi. Pročteme-li si oficiální zdroje, brzy nás zarazí, jak mlhavé teze nám jsou předkládány. Není divu – nedostatek informací může být demobilizační. Kdo nic neví, ničemu se nevzepře, a i kdyby se chtěl vzepřít, tak na to podle těch „informovaných" nemá právo. Proč? Protože o věci nic neví…

Reforma ovšem bude mít dopady na informované i „neinformované". I my, kteří jsme štítivě vylučováni z veřejné debaty, protože nemáme čertvíjakou kvalifikaci do zdravotnictví mluvit, máme k tématu co říct. Jinak totiž hrozí, že ti „informovaní" si zařídí věci pouze ve svůj prospěch. Hlavní principy reformy jsou navíc jasně patrné už na první pohled, rozumí jim každá babička, která musí sypat za den v nemocnici šedesát korun „na dřevo". Tyto principy zní:

Zdraví je zboží. Poplatky nejsou „symbolické" v tom smyslu, že by se mnoha chudších lidí nemohly velmi citelně dotknout. Mají ale skutečně smysl a moc symbolu: dát najevo, že zdraví je zboží, že je něčím, za co se platí. Zvykneme-li si jednou na to, že na zdraví nemáme právo, budeme si mnohem snáz zvykat na to, že se zbožím budou jeho poskytovatelé obchodovat a že půjde o poskytovatele soukromé.

Bohatí si zaslouží slevu. Zatímco na chudých je potřeba šetřit a naúčtovat jim každou návštěvu u jejich obvoďáka, bohatým se musejí naopak odpouštět platby. Lidé se čtyřnásobkem průměrného platu (pro většinu populace je přitom i průměrný plat nedosažitelný) už z příjmu nad tento strop nemusejí platit pojistné. Aniž by k tomu byl jakýkoli důvod, tahají se chudým peníze z kapes po desetikorunách, zatímco bohatým se z jejich pohádkových příjmů odpouštějí miliony.

Péče jen pro někoho. Cílem, k němuž reforma směřuje, je privatizace zdravotnictví – jak nemocnic, tak zdravotních pojišťoven. Bude to znamenat přeorientování zdravotní péče na zisk. Komu se pak ale vyplatí poskytovat zdravotní péči těm, kdo za ni nebudou schopni zaplatit? Komu se potom vyplatí pojistit chudé a nemocné? I kdyby se našli „soucitní" lékaři a pojišťovny, v systému založeném na zisku zkrachují. Výsledek je očekávatelný a pojmenovává ho i materiál odborových svazů *Připravuje se velká zdravotnická loupež*: „zcela aktuálně hrozí, že současný standard poskytované zdravotní péče se stane budoucím nadstandardem." Bohatí si budou moct kupovat kvalitní zdravotní péči podobně, jako si platí luxusního kadeřníka či dovolenou v exotických destinacích. Pro chudé bude možná představovat výdaj i za banální zdravotní komplikace pořádnou čáru přes rozpočet.

Celá problematika reformy zdravotnictví v nás vytváří zděšení. Přemýšlíme nad tím, jestli se s lidským zdravím, potažmo až s otázkami života a smrti (operaci srdce skalpelem za 100 tisíc s větším rizikem nebo moderní operaci pomocí robota za milion?) má vůbec obchodovat. Může snad být zdravotnictví srovnatelnou službou jako kadeřnictví, topenář či manikúra? Skutečně například nějakého manažera opravňuje vyšší příjem k tomu, aby měl lepší péči o své zdraví než třeba „obyčejná" prodavačka či instalatér? Představuje snad jen proto, že vykonává oceňovanější profesi, v něčem hodnotnějšího člověka, nějakého „nad-člověka"? Podle předkladatelů reformy asi ano. Jsou snad peníze víc než lidé? Julínku, za kolik jseš?

Za rodiny konzervativnější (a levnější)

Klára Vopavová

Několik měsíců po spuštění sociálních reforem je jasně vidět, že jedním z jejich hlavních motivů je ušetřit na veřejných výdajích a zvyšovat příjmy majetných lidí a firem. Na opačné straně pak stojí snižování životní úrovně nízkopříjmových skupin – to je přímým i nepřímým dopadem reforem daní, zdravotnictví, sociální oblasti, konkrétně pak rodinné politiky. Reformy ale nejsou postaveny jen na neoliberální ideologii, ale je z nich zřetelně cítit i konzervativní názor na postavení žen a mužů ve společnosti. Jejich poselství je: Ženy, zůstaňte doma, pečujte o děti, muže a domácnost, a vy, muži, hlavně pracujte a živte své ženy. Protože, jak několikrát zaznělo z úst Vojtěch Bellinga, křesťanského konzervativce z Občanského institutu a poradce ministra Petra Nečase, existují věci, které nejsou vhodné pro *dobře fungující společnost na tradičních křesťanských základech* – a rovnost mezi muži a ženami mezi ně podle něho rozhodně patří.

V rámci reforem vláda halasně zavedla vícerychlostní rodičovskou dovolenou, která umožňuje čerpat zvýšený rodičovský příspěvek. Zapomněla však zmínit, že tuto možnost si jen tak někdo dovolit nemůže – přístupná je jen pro lidi s určitým příjmem. Zapomněla také propagovat, že ti, kteří zůstanou na rodičovské dovolené i čtvrtý rok (ať už ze svého vlastního rozhodnutí, nebo proto že nenajdou místo (pro zaměstnavatele totiž nejsou rodiče efektivními zaměstnanci), budou na rodičovských příspěvcích výrazně kráceni – místo původních 7 600,- Kč budou v posledním roce dostávat pouze 3 800,- Kč. Součástí reformy je i snížení porodného nebo snížení doby pro čerpání mateřské dovolené pro matky samoživitelky.

Minimálně úsměvné je i to, jak ministerstvo veřejně radí, jak nejlépe využívat systém rodičovské dovolené. Sám pan ministr doporučuje, aby příspěvek pobíral muž (i on totiž ví, že muži mají v ČR vyšší platy než ženy – i za stejnou práci) a pomocí své ženy zajistil nezbytnou podmínku: celodenní péče o dítě. Co bude s ženou po případném rozchodu, kdy na ní patrně zůstane péče o dítě, ale přijde přitom o příjem, už patrně *ve společnosti stojící na křesťanských základech* není třeba řešit.

Vláda prý chce reformami podpořit „slaďování rodinného a pracovního života", ale asi jen pro ty bohatší. Kromě snižování rodičovského příspěvku pro ty, co se rozhodnou doma zůstat i čtvrtý rok, nehodlá Ministerstvo práce a sociálních věcí podporovat veřejné jesle, ani mateřské školy – institucionální péči o děti, která je v ČR na vysoké úrovni, ministr Petr Nečas a jeho konzervativní poradci nepodporují. Místo toho chystají zavádět vzájemnou rodičovskou výpomoc, pro kterou bude základním předpokladem ujištění okolí o bezúhonnosti a pozitivním vykonávání rodičovské role bez jakékoli garance kvality péče o svěřené děti. Nic proti této alternativě, ale těžko se domnívat, že tento druh péče bude kapacitně stačit. Ti, kteří nebudou mít to štěstí, že mohou své dítě umístit do jeslí či mateřské školy, ho budou moci dát do soukromého zařízení (vzhledem k vysokým cenám pohybujícím se 8 000,- Kč měsíčně a více především ti majetnější), nebo budou muset zůstat doma. Nakonec vzhledem ke snižování rodičovských příspěvků ve čtvrtém roce vláda i přes své hlasité deklarace nepodporuje dokonce ani ty, kteří s dětmi zůstávají dlouhodobě doma – tedy ty, kteří svým dětem poskytují tu nejlepší možnou výchovu.

Dokážeme porazit reformu?

Martina Novotná

Ne všechno, co si politici a bohatí upečou, se jim musí nutně podařit. Například když se koncem devadesátých let rozhodly nadnárodní firmy prosadit mezinárodní záruku svých nároků v tzv. Multilaterální dohodě o investicích, vyvolalo to globální hnutí odporu a navrhovaná dohoda musela být stažena. Odpor může být úspěšný.

Mocní ale musejí náš odpor pocítit tam, kde je opravdu pálí – na svých účtech a v tabulkách volebních preferencí. Musejí se bát o svoje sponzory, musejí mít pocit, že by měli chodit kanály, musejí vidět, že to, co mělo snížit jejich náklady, jim je naopak zvyšuje. Nemáme v kapsách žádný zázračný recept typu „Jak porazit reformu snadno a rychle“ či „Vítězství nad Modrou šancí v deseti bodech“. Nabízíme jen čtyři poučení, která jsme si odnesli z různých sociálních protestů v minulosti a která mohou být inspirativní i pro současný odpor.

Nebýt „konstruktivní“. Nemá smysl utápět svou energii v diskuzích o tom, jak řešit problémy, s nimiž politici přicházejí, aby reformní kroky zdůvodnili. Svými ústy se nám snaží namluvit, že existují nějaké společné, protože „veřejné“ finance, a že tím pádem s nimi sdílíme nějaké společné zájmy ohledně „zdraví“ oněch financí – a svýma rukama zároveň tyto finance rozdávají bohatým. Není důvod hledat společné zájmy a „konstruktivní řešení“ společně sdílených problémů. Pravice jako představitelka bohatých už dávno pochopila, že může zbohatnout jen, pokud nás ochudí. Musíme to pochopit i my bránit se. S těmi u moci žádný zájem nesdílíme, máme s nimi společný jen konflikt, ve kterém se nás oni snaží připravit o naše sociální práva, o výsledky konfliktů minulých generací. Není proto důvod odpovídat na jimi kladené otázky, je třeba co nejpřesvědčivěji formulovat otázky vlastní.

Nenechat se poštvat proti sobě. Jestliže s mocnými společné zájmy nesdílíme, naopak bychom měli hledat společnou řeč s co nejširšími skupinami lidí mimo moc. Odborově organizovaní i neorganizovaní pracující, nezaměstnaní, ženy a muži v domácnosti, studenti – ti všichni se mohou stát základem hnutí, které smete reformu. Právě v neschopnosti spojit různé zájmy neprivilegovaných spočívá příčina selhání jinak velmi sympatické iniciativy – výzvy k neplacení poplatků u lékařů. Nepočítalo se s tím, že ordinace není vzhledem k moci lékaře nad pacientem nejlepším prostorem pro vedení sociálního střetu, ani že by se takový střet neměl odehrávat mezi lékaři a pacienty, ale že by jej měli vést společně.

Demonstrace nestačí. Je jistě potřeba vystoupit s odporem proti reformám v ulicích, nestačí ale jednou za čas ukázat v ulicích svou sílu a pak se užírat při četbě výsměšných článků od pravicových komentátorů o „odborářských nákupních výletech do Prahy“. Proti reformě je potřeba vystoupit s širokou škálou akcí – z reakcí vládního zmocněnce pro radar Tomáše Klvani na kampaň proti základnám např. víme, jak moc dokáže mocné dožrat vtipný happening. Vrcholem aktivit by ale měly být stávky, právě ty mohou ukázat moc pracujících v oblasti, o niž především jde: v ekonomice.

Nepoléhat na politiky. Sociální demokracie loví na odporu proti reformě laciné politické body; snad aby se zapomnělo na to, že kdyby dopadla jednání o velké koalici, byla by to ona, kdo by reformy spolu s ODS zaváděl. Všechny politické strany jsou tak či onak zavázány velkým firmám jako svým sponzorům, všechny budou tlačeny dělat politiku ve prospěch vládnoucích. Je třeba odmítnout jejich politiku stran, mediálních lží a úsilí o moc a vytvářet naši vlastní politiku sebeobrany nás dole, hnutí odporu a základů pro společenskou samosprávu.

Zveme vás

Na protestní akci **17. května – návštěva exekutorů na Úřadu vlády** – přijďte spolu s námi vládě připomenout, že lidem něco dluží a jaké mohou být následky jejích reforem pro mnoho českých domácností. Od 14.00 před Úřadem vlády v Praze.

Další akce

Podporujeme akce odborů
Před Úřadem vlády v Praze vždy v 15 hodin:
- **21. května** – Proti zdravotnické loupeži
- **28. května** – Proti penzím in memoriam a chudobě ve stáří
- **2. června** – Proti nespravedlivým reformám
- **9. června** – Proti školství bez peněz

ProtestFest 2oo8
Tématem letošního brněnského ProtestFestu jsou *klimatické změny*, jejich příčiny, důsledky, souvislosti, možnosti řešení... Navštivte některou z akcí v týdnu od **13.6. do 21.6.**(populární streetFest v sobotu 14.6.) Detaily a další informace najdete na stránkách **www.protestfest.cz**

Lidové písně a básně byly vždy projevem nesouhlasu s různými podobami nespravedlnosti. Protestovaly proti robotě a nevolnictví, proti válkám i proti diktatuře minulého „komunistického“ režimu. Jak vidno, i reforma zdravotnictví podnítila lidovou tvořivost.

Polámal se mraveneček

Polámal se mraveneček
ví to celá obora
o půlnoci zavolali
Julínkova doktora

Doktor chrastil pokladničkou
Cikrt těšil Neplakej
zaplatíš-li poplateček
do rána ti bude hej

Zaplatil mu třicet Kč
navíc ještě za předpis
ráno skončil v nemocnici
takřka zralý na odpis

Čtyři stáli u postýlky
Cikrt si mnul ručičky
peníze se jenom sypou
do té naší kasičky

Nedožil se mraveneček
ani druhé hodiny
stoupla prudce zadluženost
mravenečka rodiny

Poplatky za nemocnici
kremaci i rakvičku
dokonale vyprázdnily
tu mravenčí kasičku

Neměli už mravenečci
z čeho by dál mohli žít
poradil jim strejda Cikrt
peníze si vypůjčit

Sjednali si rychlou půjčku
za necelou hodinu
nadlouho pak zadlužili
svou mravenčí rodinu

Tímto končí ten náš příběh
a co k tomu dodat víc
za rok přišel exekutor
nezbylo jim vůbec nic

Odpor proti neoliberalismu v latinoamerickém stylu : **A-kontra vás zve na sérii přednášek mexického aktivisty a vědce**.
Od roku 1994 vzdoruje neoliberalismu sociální hnutí mayských indiánů v mexickém státě Chiapas, které vystupuje pod názvem Zapatova armáda národního osvobození (EZLN). Tomuto hnutí se podařilo uhájit vlastní autonomii, přispět k proměně Mexika (ukončení vlády jedné strany) a inspirovat globální hnutí proti kapitalistické globalizaci. Naráží přitom na státní represi. O tom, jaká je v mexickém Chiapasu aktuální situace, pohovoří mexický vědec a aktivista Ernesto Landesma.

2.5., 18:00 v Praze: v místnosti A1 Katedry Obecné antropologie FHS UK (zastávka metra B Hůrka; Husníkova 2075, Praha - Stodůlky)
3.5., 15:00 ve Zlíně-Malenovicích: hudební klub U Tetoura (Švermova 91)
4.5., 18:00 v Bratislavě: U Očka (zastávka Karpatská)
5.5., 17:00 v Brně: aula v I. patře budovy C Filozofické fakulty MU(zastávka Grohova)